

Arrest

nr. 225 583 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Elbasan en bezit u de Albanese nationaliteit. Toen u 16 jaar oud was begon u een relatie met I. F. (...), een jongeman uit Elbasan. Jullie hielden de relatie verborgen voor jullie omgeving. Na een tijd begon I. (...) heroïne te gebruiken. Als hij onder invloed was, bazuinde hij rond dat jullie een relatie hadden. Zo vernamen uw vrienden, uw familie en de mensen uit uw wijk dat jullie seksuele betrekkingen hadden. Toen uw vader het nieuws vernam, was hij kwaad. Tijdens de woordenwisseling die hierop volgde verwondde hij u met een mes. Dit was echter geenszins zijn bedoeling geweest. Sindsdien gedroeg uw vader zich koel ten opzichte van u. Ook op straat werd u

wel eens beledigd en uitgescholden. Eenmaal werd er een opschrift op de muur van het appartement waar u woonde aangebracht. Achter uw naam stond het woord 'gay' geschreven. U maakte omwille van het overmatige drugsgebruik van I. (...) een einde aan jullie relatie. Op 7 maart 1997 werd u door twee criminelen uit de wijk waarin u woonde, S. B. (...) en A. L. (...), meegenomen naar een bos. Ze richtten een Kalasnikov op uw hoofd en verkrachtten u. Nadien werd u door hen op straat regelmatig uitgescholden voor homo. Vijf of zes maanden nadat u verkracht was werd u in het bijzijn van uw moeder door S. (...) nog eens aangevallen. Een toevallige omstaander kon jullie uit elkaar halen. De daaropvolgende jaren had u nog verschillende aanvaringen met A. (...) en A. (...), maar uw vrienden hielpen u steeds uit de nood. Op 15 april 1998 werd de zonnebril van uw vriend O. O. (...) door F. (...) gestolen in de wijk Rrapishte. De volgende ochtend, op 16 april 1998, ging u samen met O. (...) zijn zonnebril terug opeisen. O. (...) en F. (...) begonnen te vechten. U liep weg van het incident. O. (...) trok zijn mes en verwondde F. (...) in de buikstreek. K. (...), een vriend van F. (...), kwam tussenbeide maar O. (...) stak hem tweemaal in de borst. K. (...) overleed aan zijn verwondingen. U en O. (...) doken onder maar werden een maand later gearresteerd. Bij uw arrestatie werd u geslagen door de politieagenten. U werd een dag later op instructie van de procureur weer vrijgelaten. O. (...) werd op 31 mei 1999 veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar. Een jaar of anderhalf jaar na de feiten werd uw vader benaderd door twee neven van K. (...), T. (...) en M. (...). Zij woonden twintig meter verderop in jullie straat. Ze zeiden dat ze u wilden beschermen tegen de vader en de broers van K. (...). Deze zouden u mogelijks ooit iets willen aandoen uit wraak voor het feit dat u voor uw aanwezigheid bij de moord op K. (...) nooit gestraft bent geweest. Hiervoor vroegen ze geld. Uw vader betaalde een week later twee miljoen lek. Enige tijd later werd uw vader opnieuw een som geld gevraagd door deze neven van K. (...) in ruil voor hun bescherming. Ze zouden de broers en vader van K. (...) meegeven dat u onschuldig was en niets te maken had met diens overlijden. Hoewel uw vader opnieuw betaalde, ditmaal drie miljoen lek, wisten jullie niet of T. (...) en M. (...) daadwerkelijk deden wat ze beloofden. Toen ze een derde keer om geld vroegen gaf uw vader aan dat hij niet meer meeding in het verhaal. Hij weigerde te betalen. Nog eenmaal kwam u de broer van K. (...) tegen in een park. Toen het leek alsof hij een wapen uit zijn broek wou nemen, maakte u zich uit de voeten. Verder deden er zich geen problemen meer voor met de familie van K. (...). U wist ook niet of zij zich daadwerkelijk wilden wreken op u voor zijn dood. De daaropvolgende jaren werd u op straat wel eens uitgescholden of beledigd omwille van uw seksuele oriëntatie maar desondanks had u een goed leven. In de zomer van 2012 leerde u via het internet D. K. (...) kennen, een dame uit Shkodër. U ging naar haar toe en nam haar mee naar Elbasan. U stelde haar voor aan uw familie en in augustus 2012 huwde u met haar. Een maand later vertrokken jullie naar Frankrijk. U verzocht in Frankrijk om internationale bescherming. U haalde uw problemen met de familie van K. (...) aan maar sprak er niet over de problemen die u kende met betrekking tot uw biseksuele geaardheid. De Franse asielinstanties namen in 2013 een weigeringsbeslissing. Tevergeefs ging u datzelfde jaar in beroep. Intussen had u een procedure opgestart om een verblijfsvergunning op basis van medische redenen te verkrijgen. Deze werd u in 2013 ook toegekend omdat u aan hepatitis C leed. De daaropvolgende jaren bleef u in Frankrijk en keerde u nooit terug naar Albanië. In 2018 kwam uw echtgenote erachter dat u een seksuele relatie had met een Afrikaanse man. Uw echtgenote zette een punt achter jullie relatie. U nam in augustus 2018 de bus naar België en verzocht er op 14 augustus 2018 om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u misschien vermoord te worden door de familie van K. (...) en opnieuw beledigd te worden omwille van uw seksuele geaardheid. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; het vonnis van de rechtbank van Elbasan, d.d. 31 mei 1999, waaruit blijkt dat O. O. (...) veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven jaar voor de moord op K. M. (...); en enkele werkcontracten en loonfiches waaruit blijkt dat u in 2016 en 2017 tewerkgesteld bent geweest bij verschillende Franse bedrijven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde weliswaar geheugenproblemen te hebben, maar toonde deze geenszins objectief aan (Vragenlijst BPN DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid op de helling te staan door uw tegenstrijdige verklaringen over uw verblijfsstatus in Frankrijk. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u in 2012 in

Frankrijk om internationale bescherming verzocht te hebben. In het kader van dit verzoek werd er een weigeringsbeslissing genomen. U reisde nadien naar Italië maar verbleef nadien vijf jaar lang illegaal in Frankrijk (Verklaring DVZ, vraag 25). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u dat u na de afronding van uw asielpcedure in Frankrijk een verblijfsvergunning op basis van medische redenen verkreeg (CGVS, p. 5 en 6). De daaropvolgende vijf jaar verbleef u dan ook onafgebroken op een legale manier in Frankrijk. Nooit bezocht u een ander Europees land (CGVS, p. 6 en 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen kon u geen overtuigende uitleg hiervoor geven. U haalde aan dat er tijdens één van de twee interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken onduidelijkheid heerste tussen u en de tolk (CGVS, p. 11). Er dient echter op gewezen te worden dat u de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken na afloop van het interview ter goedkeuring ondertekende. Overigens dient benadrukt te worden dat uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 4 september 2018 tijdens hetwelk u verklaarde vijf jaar illegaal in Frankrijk gewoond te hebben en naar Italië bent gereisd, plaatsvond met behulp van dezelfde tolk als deze die u bij uw onderhoud op het Commissariaat-generaal bijstond. Tijdens dit laatste gesprek gaf u driemaal aan deze tolk goed te begrijpen (CGVS, p. 2, 21 en 33). Bovendien gaf u bij aanvang van het onderhoud op het Commissariaat-generaal ook aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (CGVS, p. 3). Uw bewering dat er tolkproblemen waren is dan ook niet aannemelijk. Gelet hierop, staat uw algemene geloofwaardigheid op losse schroeven.

Voorts dient erop gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de problemen die u kende met de familie van K. (...) niet overeenkomen. Aanvankelijk haalde u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u door zijn familieleden tussen 1999 en 2012, i.e. het jaar dat u Albanië definitief verliet, verschillende keren met de dood werd bedreigd: hiermee wilden ze de dood van hun familielid wreken (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal waren in dit verband echter niet eenduidig. Aanvankelijk verklaarde u een tweetal keer dat de tegenpartij u liet weten dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 14 en 16). U stipte later evenwel aan dat de vader en de broers van K. (...) misschien nooit van plan zijn geweest om u te doden, maar dat het daarentegen wel logisch zou zijn als ze dat ooit zouden doen: u zou zich immers, als uw broer vermoord zou worden, ook wreken (CGVS, p. 18 en 19). U voegde hieraan toe dat de neven van K. (...) u nooit hadden laten weten dat iemand van hun familie u wou vermoorden (CGVS, p. 19). U werd nadien nogmaals gevraagd of iemand van de familie van K. (...) u ooit gezegd heeft dat ze u gingen vermoorden. U antwoordde ditmaal dat ze u dit via de neven hadden laten weten (CGVS, p. 19), hetgeen volledig tegenstrijdig is met hetgeen u net daarvoor verklaard had. Hierop gevraagd wat uw definitieve versie was gaf u aan dat u het niet wist (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u enkel dat familieleden van K. (...) u onrechtstreeks de doodsb bedreigingen lieten weten en verwees u naar uw opmerking dat u K. (...) eens had gezien (waarbij het leek alsof hij naar een wapen in zijn zak greep). Een afdoende verklaring voor deze ongerijmde verklaringen gaf u echter niet (CGVS, p. 32). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweerd vrees ten aanzien van de familie van K. (...).

Deze these kan verder onderbouwd worden door uw flagrante gebrek aan kennis betreffende de familie van het slachtoffer. Zo kan er vooreerst op gewezen worden dat u de familienaam van K. (...), ofschoon deze naam vermeld staat in het vonnis dat u ter staving van uw beweringen neerlegde, niet kon geven. Ook kon u de vader en de broers van K. (...) niet bij naam benoemen noch wist u waar ze woonden. Nochtans beweerde u dat het deze personen zijn die u misschien om het leven willen brengen. U wist tot slot evenmin of K. (...) al dan niet kinderen had. Het interesseerde u niet om informatie te hebben over K.'s (...) familie omdat u geen contact wou met haar (CGVS, p. 15), een uitleg die geenszins overtuigt gelet op de zwaarwichtigheid van de vrees die u ten aanzien van haar verklaarde te hebben. Van een verzoeker om internationale bescherming kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich terdege informeert over al die elementen die in verband staan met de kern van zijn vrees. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat, ofschoon u de neven van K. (...) bijna dagelijks tegenkwam toen u nog in Albanië woonde en ofschoon ze geld vroegen om u te beschermen, het merkwaardig is dat u nooit met hen gesproken heeft (om bijv. te peilen naar het risico dat u liep). U was voorzichtig en liet hen nooit bij u in de buurt komen (CGVS, p. 18). Dit flagrante gebrek aan kennis over en interesse in de familie van K. (...) ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van haar op aanzienlijke wijze.

Dat u uw vrees ten aanzien van de familie van K. (...) niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tot slot tevens uit uw houding. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt immers dat u na de moord eind jaren 1990 nog tot 2012 in Albanië bleef, dat u toen in Albanië gewoon werkte en dat u de familie van K. (...) geregeld op straat tegenkwam. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u sinds de moord tot uw vertrek uit Albanië ook maar enig zwaarwichtig probleem met K.'s (...) familie zou gekend hebben.

Gelet op bovenstaande bevindingen kan er dan ook besloten worden dat er aan uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Albanië vreest om vermoord te worden door de familie van K. (...) nauwelijks geloof gehecht kan worden.

Voorts haalde u aan dat u in Albanië een zwaar leven kende en gediscrimineerd werd door uw omgeving omwille van uw biseksuele geaardheid (CGVS, p. 11).

U verwees hierbij onder meer naar het feit dat u op 7 maart 1997 door S. B. (...) en A. L. (...) in een bos, onder bedreiging van een Kalasjnikov, verkracht werd (CGVS, p. 25). De daaropvolgende periode had u nog enkele minder ernstige aanvaringen met hen. In dit verband dient evenwel opgemerkt te worden dat u deze incidenten niet ter sprake bracht op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Evenmin sprak u met de Franse asielinstanties over de problemen die u gekend heeft met betrekking tot uw seksuele oriëntatie (CGVS, p. 11 en 21). Uw rechtvaardiging dat u destijds gehuwd was met een vrouw (CGVS, p. 11), verschoont, gelet op de zwaarwichtigheid van deze gebeurtenis, uw nalaten geenszins. Bovendien rechtvaardigt dit evenmin uw zwijgen dienaangaande tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer daar u bij aanvang van het onderhoud op het Commissariaat-generaal aangegeven had dat u alle redenen die aanleiding hadden gegeven tot uw verzoek om internationale bescherming kort ter sprake had kunnen brengen (CGVS, p. 3). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zo spontaan en zo gedetailleerd mogelijk verhaalt over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar asielrelaas van zodra hij of zij hiertoe de mogelijkheid heeft. Deze vaststellingen plaatsen enig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Hoe dan ook dient erop gewezen te worden dat deze incidenten zich ongeveer twintig jaar geleden voordeden. Deze zijn dan ook te ver in de tijd gesitueerd om heden een vrees voor vervolging of ernstige schade te rechtvaardigen. In dit verband kan er nog aangestipt worden dat dit incident, zoals u zelf ook aangaf, plaatsvond in een periode van absolute chaos en straffeloosheid in Albanië (CGVS, p. 26 en 28), hetgeen heden geenszins meer het geval is, en dat u na uw problemen met S. (...) en A. (...) nog vele jaren in Albanië verbleef.

Daarnaast stelde u op straat regelmatig beledigd en uitgescholden te worden omwille van uw seksuele oriëntatie, werd uw relatie met uw vader hierdoor koel en werd er eenmaal een denigrerend opschrift op de muur van het appartement waarin u woonde aangebracht. Andere problemen kende u in verband met uw geaardheid niet (CGVS, p. 11, 22-24). Deze problemen, ofschoon laakbaar, zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De aanvang van deze problemen situeerde u immers in het midden van de jaren 1990. Sindsdien bleef u nog vijftien tot twintig jaar in Albanië wonen. U bouwde er in deze lange periode een vriendenkring op, u ging er naar school, u kon er werken en u vond een huwelijkspartner (CGVS, p. 4, 8 en 27).

In dit verband kan nog gewezen worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de Albanese overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-personen. Zo blijkt vooreerst dat Albanië sinds 2010 één van de meest progressieve antidiscriminatiewetten van de regio heeft die expliciet de rechten van LGBTI-personen in Albanië verdedigt. In 2013 stemde het Albanese Parlement twee wetten waarin strenge straffen bepaald worden voor door homohaat ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie. In mei 2015 nam het Parlement een resolutie aan over de bescherming van de rechten en vrijheden van personen die tot de LGBTI-gemeenschap behoren, waarin onder meer opgeroepen wordt tot een nationaal actieplan, verdere wetswijzigingen, en andere maatregelen ter ondersteuning van de rechten van de LGBTI-gemeenschap. Een jaar later keurde het Albanese Parlement een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 goed. Homofobe uitspraken van (hooggeplaatste) politici werden in het verleden scherp veroordeeld door de burgermaatschappij en de regering.

Desalniettemin blijkt dat de Albanese maatschappij inderdaad nog steeds erg conservatief is en dat veel mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-personen in Albanië te verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatiewetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. Verschillende LGBTI-organisaties strijden openlijk voor de rechten van LGBTI in Albanië. In Albanese scholen worden steeds meer voordrachten gegeven door LGBTI over hun geaardheid. Vertegenwoordigers van de Albanese LGBTI-gemeenschap krijgen in de pers steeds vaker een forum. Dat er een positieve evolutie binnen de Albanese gemeenschap kan worden vastgesteld, blijkt tevens uit de organisatie van diverse LGBTI-evenementen in de afgelopen jaren, zoals een jaarlijks diversiteitsfestival, een jaarlijkse Gay (P)ride, een fototentoonstelling, bewustwordingscampagnes in het kader van The International Day

against Homophobia, Transphobia and Biphobia, party-avonden in Tirana e.d.m. Deze vinden actueel gewoonlijk plaats zonder (grootschalige) incidenten en de politie zorgt voor de bescherming van deelnemende activisten. Tevens werd in december 2014 in Tirana een eerste opvanghuis voor LGBTI-personen geopend en startte het gemeentebestuur van Tirana in 2018 met een campagne tegen pesterijen en voor bewustmaking in de openbare scholen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in de jaren voor uw vertrek uit Albanië zwaarwichtige problemen te wijten aan uw geaardheid zou hebben gehad.

Zelfs al zou het bij een terugkeer naar Albanië alsnog tot zwaarwichtige problemen zou komen, hetzij omwille van uw seksuele oriëntatie, hetzij met de familie van K. (...) – dit heeft u echter, zoals hierboven reeds werd geconcludeerd, niet aannemelijk gemaakt –, dan nog dient benadrukt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u in het verleden niet gedaan heeft. U heeft immers nooit een beroep gedaan op de politie of overige beschermingsinstanties in uw land van herkomst: noch voor de problemen met de familie van K. (...) (CGVS, p. 20), noch voor de beledigingen die u kreeg omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 25), noch voor de geweldsdaden van S. (...) en A. (...) (CGVS, p. 26 en 27). Uit uw rechtvaardigingen voor uw nalaten, met name dat u nergens terecht kon, dat u de zaken niet erger wou maken, dat u geen vertrouwen in de politie heeft, dat het in uw eigen nadeel zou zijn om aangifte te doen, dat S. (...) en A. (...) banden hebben met de staat, dat u niet tegen iedereen klacht kon indienen, dat u geen bewijzen had en dat de agenten u ook omwille van uw geaardheid zouden beledigen (CGVS, p. 20, 25, 27 en 28), blijkt echter geenszins dat u anno 2019 geen klacht tegen eventuele belagers zou kunnen indienen. Naast het feit dat de bedoeling van een klacht er precies in bestaat om bescherming te verkrijgen ten aanzien van uw belagers, blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit dezelfde informatie blijkt dat ook LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Discriminatie kan worden aangeklaagd bij de Commissie voor Bescherming tegen Discriminatie. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat de Albanese autoriteiten ook daadwerkelijk optreden: toen u Albanië verliet, zat A. (...) een gevangenisstraf uit en stond S. (...) onder huisarrest; ook uw vriend die K. (...) heeft vermoord, werd gearresteerd en tot een gevangenisstraf veroordeeld. Dat u het niet eens was met de maatregel die tegen S. (...) werd genomen, met name dat hij onder huisarrest (en niet in de gevangenis) werd geplaatst, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de autoriteiten tegen uw belager optraden (CGVS, p. 11-14 en p. 26). Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaatgeneraal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Betreffende uw wantrouwen in de politie omdat deze corrupt is dient nog opgemerkt te worden dat u deze corruptie niet kon concretiseren (CGVS, p. 28 en 29). U verwees enkel naar de vrouw van de president die haar kinderen in het Verenigd Koninkrijk naar school laat gaan en de dagelijkse moorden in Albanië. Deze feiten hebben evenwel geen betrekking op uw persoonlijke situatie en hieruit valt overigens op zich geenszins corruptie af te leiden. Bovendien erkende u zich niet te kunnen baseren op concrete feiten daar u al zes jaar niet meer in Albanië bent geweest (CGVS, p. 28 en 29). De

beschikbare informatie stelt, betreffende de door u aangekaarte corruptie, nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Volledigheidshalve kan, betreffende uw bewering dat u bij uw arrestatie eind jaren 1990 - u werd toen gearresteerd nadat u een maand ondergedoken had geleefd en de politie wilde uw rol bij een moord nagaan - door de politie geslagen zou zijn (CGVS, p. 14), worden opgemerkt dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze door u beweerde hardhandige arrestatie, die op zich niet gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade, zich niet opnieuw zal voordoen. Deze arrestatie - de dag erop werd u al zonder meer vrijgelaten - deed zich immers geruime tijd voor u Albanië besloot te verlaten voor. Uit uw verklaringen blijkt dat u sindsdien uw leven gewoon voortzette: u kon werken en u had het economisch goed.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet ombuigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan. Deze staan hier niet ter discussie. Het vonnis d.d. 31 mei 1999 toont aan dat K. (...) door O. O. (...) op een gewelddadige manier om het leven werd gebracht en hiervoor een gevangenisstraf van zeven jaar kreeg opgelegd. Uit dit vonnis blijkt dat u aanwezig was bij de feiten en dat u een getuigenis heeft afgelegd. Het vonnis toont echter geenszins aan dat u naar aanleiding van deze feiten later problemen kende met de familie van K. (...). De werkcontracten en loonfiches uit Frankrijk tonen aan dat u er in een bepaalde periode gewerkt heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Daar waar verzoekende partij in verband met de motivering dat haar algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan door haar tegenstrijdige verklaringen over haar verblijfsstatus in Frankrijk gewag maakt van een vertalingsfout van haar antwoord op vraag 25 van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing reeds terecht wordt gemotiveerd dat de bewering van verzoekende partij dat er tolkproblemen waren niet aannemelijk is. Meer bepaald worden in dit verband volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“U haalde aan dat er tijdens één van de twee interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken onduidelijkheid heerste tussen u en de tolk (CGVS, p. 11). Er dient echter op gewezen te worden dat u de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken na afloop van het interview ter goedkeuring ondertekende. Overigens dient benadrukt te worden dat uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 4 september 2018 tijdens hetwelk u verklaarde vijf jaar illegaal in Frankrijk gewoond te hebben en naar Italië bent gereisd, plaatsvond met behulp van dezelfde tolk als deze die u bij uw onderhoud op het Commissariaat-generaal bijstond. Tijdens dit laatste gesprek gaf u driemaal aan deze tolk goed te begrijpen (CGVS, p. 2, 21 en 33). Bovendien gaf u bij aanvang van het onderhoud op het Commissariaat-generaal ook aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (CGVS, p. 3). Uw bewering dat er tolkproblemen waren is dan ook niet aannemelijk.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die voormelde motivering in een ander daglicht stellen en weerlegt of verklaart dan ook op geen enkele wijze de vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.2.3.1. Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de problemen die zij kende met de familie van K. niet overeenkomen, ziet verzoekende partij niet in hoe haar verklaringen tegenstrijdig zijn. Verzoekende partij stelt dat zij verklaard heeft dat de twee neven van K. lieten weten dat de familie van K. haar zou vermoorden, doch werden noch zijzelf noch haar vader ooit rechtstreeks bedreigd door de broers en/of vader van K.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit desbetreffende motivering van de bestreden beslissing wel degelijk duidelijk blijkt dat verzoekende partij geen eenduidige verklaringen aflegt over de problemen die zij kende met de familie van K. Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoekende partij aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat zij door zijn familieleden tussen 1999 en 2012, *i.e.* het jaar dat zij Albanië definitief verliet, verschillende keren met de dood werd bedreigd en dat zij hiermee de dood van hun familielid wilden wreken, dat zij op het Commissariaat-generaal eerst een tweetal keer verklaarde dat de tegenpartij haar liet weten dat ze haar zouden vermoorden om dan later weer op te merken dat de vader en de broers van K. misschien nooit van plan zijn geweest om haar te doden, maar dat het daarentegen wel logisch zou zijn, waaraan zij tevens toevoegde dat de neven van K. haar nooit hadden laten weten dat iemand van hun familie haar wou vermoorden. Met deze laatste verklaringen geeft zij dan ook aan dat zij noch door de vader en de broers van K., noch door de neven van K. effectief met de dood is bedreigd, wat zij eerder wel deed uitschijnen tijdens haar persoonlijk onderhoud en tevens tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nog flagranter is de vaststelling dat verzoekende partij, nogmaals gevraagd of iemand van de familie van K. haar ooit gezegd heeft dat ze haar gingen vermoorden, dan weer stelt dat zij dit via de neven hadden laten weten, hetgeen volledig tegenstrijdig is met hetgeen zij net daarvoor verklaard had, namelijk dat de neven van K. haar nooit hadden laten weten dat iemand van hun familie haar wou vermoorden. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om voormelde vaststellingen *in concreto* te weerleggen of te verklaren, maar zich daarentegen beperkt tot het louter herhalen van één versie van haar verklaringen. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

2.2.4.1. Waar verwerende partij meent dat er sprake is van een flagrant gebrek aan kennis betreffende de familie van het slachtoffer, oppert verzoekende partij dat zij de familie van K. weliswaar niet bij naam kan benoemen, doch kan zij hen wel herkennen, hetgeen volstaat. Verder wist zij wel dat zij in de wijk *Rrapisht*, de roma wijk, woonden. Aangezien verzoekende partij het land zeven jaar geleden heeft verlaten, weet zij niet waar zij nu wonen. Waar verwerende partij het merkwaardig acht dat verzoekende partij nooit gesproken heeft met de neven van K., om bijvoorbeeld te peilen naar het risico dat zij liep, stelt verzoekende partij nog dat *“hij niet op zijn gemak was met die personen en dat hij trachtte geen contact met hen te hebben”*. Bovendien was zij in die periode reeds overtuigd dat de broers en/of vader

wraak zouden proberen te nemen en dat zij een risico liep, waardoor het overbodig was om te peilen naar het risico dat zij liep.

2.2.4.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat van verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de familienaam van K. zou kennen, temeer nu deze naam vermeld staat in het vonnis dat zij ter staving van haar beweringen neerlegde, en dat zij ook de namen zou kennen van de vader en de broers van K., de personen waarvoor zij vreest. Gelet op de door haar voorgehouden vrees voor de familie van K., mag tevens van verzoekende partij worden verwacht dat zij zich zou informeren over waar deze personen wonen. Verzoekende partij wist zelfs niet of er thans nog familie van K. in Albanië woont (administratief dossier, stuk 8, notities CGVS, p. 15). Verder motiveert verwerende partij nog terecht dat, aangezien verzoekende partij bijna dagelijks de neven van K. tegenkwam toen zij nog in Albanië woonde en zij geld vroegen om haar te beschermen, het in de door verzoekende partij voorgehouden omstandigheden ongeloofwaardig is dat zij nooit met hen gesproken heeft. De Raad merkt op dat deze personen nochtans dé personen waren via wie verzoekende partij meer informatie kon krijgen over de familie van K. en hun intenties om haar te doden. De uitleg dat het overbodig zou zijn geweest om bij hen te peilen naar het risico dat zij liep, kan allerminst overtuigen nu uit de incoherente verklaringen van verzoekende partij over de bedreigingen vanwege de familie K. (zie punt 2.2.3.2.) blijkt dat verzoekende partij allerminst zeker is van hun intenties om haar te doden. Zo gaf zij op een gegeven moment tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat de vader en de broers van K. misschien nooit van plan zijn geweest om haar te doden, maar dat het daarentegen wel logisch zou zijn als ze dat ooit zouden doen, gezien zijzelf zich ook zou wreken als haar broer vermoord zou worden (notities CGVS, p. 18 en 19).

2.2.5.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat ook uit haar houding blijkt dat zij haar vrees ten aanzien van de familie van K. niet aannemelijk heeft gemaakt, nu zij na de moord eind jaren 1990 nog tot 2012 in Albanië bleef, dat zij toen in Albanië gewoon werkte en dat zij de familie van K. geregeld op straat tegenkwam, verklaart verzoekende partij dat zij in het zelfde bedrijf als haar vader werkte, dat zij samen gingen werken en terugkeerden met de auto, dat zij weinig naar buiten ging en dat als zij naar buiten ging, zij uit vrees steeds rondkeek en controleerde of alles veilig was.

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat het allerminst aannemelijk is dat verzoekende partij, indien zij werkelijk zou vrezen vermoord te worden door de familie van K., nog tot 2012 in Albanië zou blijven en zich bovendien op routineuze wijze in het openbaar zou begeven. Dat zij meestal vergezeld was door haar vader, doet hieraan geen afbreuk. Zij gaf overigens aan dat zij de familie van K. geregeld op straat tegenkwam (notities CGVS, p. 16 en 18). Nergens uit haar verklaringen blijkt evenwel dat zij sinds de moord eind jaren 1990 tot haar vertrek uit Albanië in 2012 ook maar enig zwaarwichtig probleem met K.'s familie zou hebben gekend. Deze vaststellingen ondergraven verder de door verzoekende partij voorgehouden vrees ten aanzien van de familie van K.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij nog onderstreept dat niet wordt betwist dat K. vermoord werd door haar vriend en dat verzoekende partij toen aanwezig was, bemerkt de Raad dat dit inderdaad niet betwist wordt, doch toont dit op zich niet aan dat verzoekende partij naar aanleiding van deze feiten later nog problemen kende met de familie van K. Zij het benadrukt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij de door haar voorgehouden problemen met de familie van K. sinds deze moord allerminst aannemelijk maakt.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het "*Rapport de mission en République d'albanie. Du 3 au 13 juillet 2013*" van OFPRA (*Office Français de protection des refugies et apatrides*) van 2014, stellende dat hieruit het fenomeen van bloedwraak in de Albanese samenleving blijkt, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.2.8.1. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij het feit dat zij op 7 maart 1997 door S. B. en A. L. in een bos onder bedreiging van een kalasjnikov verkracht werd en nadien nog enkele minder ernstige aanvaringen had met hen niet ter sprake bracht op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij de Franse asielinstanties, wijst verzoekende partij erop dat zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij het zwaar vond om dit te vertellen. Zij verwijst in dit verband

naar de richtlijnen van het UNHCR waarin gesteld wordt dat een trauma en/of schaamte een invloed kan hebben op de mogelijkheid van een asielzoeker om (onmiddellijk) melding te maken van een incident/zijn seksuele oriëntatie. Het feit dat zij hiervan niet onmiddellijk melding heeft gemaakt, is dan ook niet voldoende om tot de geloofwaardigheid van deze feiten te besluiten.

2.2.8.2. De Raad bemerkt evenwel dat, hoewel aangenomen kan worden dat het niet gemakkelijk is om over dergelijke gebeurtenis te praten, op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Zij het bovendien opgemerkt dat verzoekende partij bij de aanvang van het onderhoud op het Commissariaat-generaal nog had aangegeven dat zij alle redenen die aanleiding hadden gegeven tot haar verzoek om internationale bescherming kort ter sprake had kunnen brengen (notities CGVS, p. 3). Dat verzoekende partij pas later tijdens haar persoonlijk onderhoud voor het eerst gewag maakt van deze zwaarwichtige gebeurtenis, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Daarenboven wijst de Raad erop dat uit wat volgt (zie punt 2.2.9.2.) blijkt dat deze problemen met S. B. en A. L. hoe dan ook te ver in de tijd zijn gesitueerd om heden een vrees voor vervolging of ernstige schade te rechtvaardigen.

2.2.9.1. Verder duidt verzoekende partij erop dat zij verkracht werd omwille van haar seksuele oriëntatie, waardoor deze verkrachting niet los kan worden gezien van de andere elementen/incidenten die zij heeft meegemaakt omwille van haar seksuele oriëntatie. Gezien de ernst van één van de daden, met name de verkrachting, de regelmatigheid van de andere daden ervan en de psychische gevolgen ervan, kan verwerende partij geenszins gevolgd worden in de motivering dat de problemen die verzoekende partij heeft meegemaakt onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat in de bestreden beslissing aangaande deze verkrachting terecht wordt gemotiveerd dat dit zich ongeveer twintig jaar geleden heeft voorgedaan en dan ook te ver in de tijd is gesitueerd om heden een vrees voor vervolging of ernstige schade te rechtvaardigen. Dit geldt des te meer nu dit incident, zoals ook verzoekende partij zelf aangaf, plaatsvond in een periode van absolute chaos en straffeloosheid in Albanië, hetgeen heden geenszins meer het geval is, en dat verzoekende partij na haar problemen met S. en A. nog vele jaren in Albanië verbleef.

Verder benadrukt de Raad dat, zoals ook gesteld wordt in de bestreden beslissing, verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in de jaren voor haar vertrek uit Albanië zwaarwichtige problemen te wijten aan haar geaardheid zou hebben gehad. In de bestreden beslissing worden dienaangaande volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Daarnaast stelde u op straat regelmatig beledigd en uitgescholden te worden omwille van uw seksuele oriëntatie, werd uw relatie met uw vader hierdoor koel en werd er eenmaal een denigrerend opschrift op de muur van het appartement waarin u woonde aangebracht. Andere problemen kende u in verband met uw geaardheid niet (CGVS, p. 11, 22-24). Deze problemen, ofschoon laakbaar, zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De aanvang van deze problemen situeerde u immers in het midden van de jaren 1990. Sindsdien bleef u nog vijftien tot twintig jaar in Albanië wonen. U bouwde er in deze lange periode een vriendenkring op, u ging er naar school, u kon er werken en u vond een huwelijkspartner (CGVS, p. 4, 8 en 27).”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die voormelde vaststellingen in een ander daglicht stellen.

2.2.10. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat, zelfs als zou het bij een terugkeer naar Albanië alsnog tot zwaarwichtige problemen komen, hetzij omwille van haar seksuele oriëntatie, hetzij met de familie van K. – hetgeen zij echter niet aannemelijk heeft gemaakt – verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van de bestreden beslissing volledig ongemoeid, waardoor deze onverminderd overeind blijft. De Raad wijst erop dat internationale

bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, minstens dat hij daartoe enige poging onderneemt.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien aan de door haar voorgehouden problemen met de familie van K. geen enkel geloof kan worden gehecht en zij verder geen vrees voor vervolging of ernstige schade omwille van haar seksuele geaardheid aannemelijk maakt, en verzoekende partij bovendien niet aannemelijk maakt dat zij, indien het bij een terugkeer naar Albanië alsnog tot zwaarwichtige problemen zou komen, hetzij omwille van haar seksuele oriëntatie, hetzij met de familie van K., niet zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een rapport van ILGA uit 2018 neer, stellende dat hieruit blijkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij in Albanië niet opnieuw blootgesteld zal worden aan daden van discriminatie, beledigingen en zelfs misschien daden van geweld omwille van zijn seksuele geaardheid. Tevens toont het aan dat verzoekende partij geenszins kan rekenen op een effectieve bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

De Raad benadrukt evenwel vooreerst dat hierboven reeds werd opgemerkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in de jaren voor haar vertrek uit Albanië zwaarwichtige problemen te wijten aan haar geaardheid zou hebben gehad. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verder is de Raad van oordeel dat deze informatie evenmin van aard is de motivering in de bestreden beslissing dat, zelfs al zou het bij een terugkeer naar Albanië alsnog tot zwaarwichtige problemen komen, hetzij omwille van haar seksuele oriëntatie, hetzij met de familie van K., wat verzoekende partij echter niet aannemelijk heeft gemaakt, dan nog benadrukt moet worden dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, in een ander daglicht te stellen. Immers wordt ook in de bestreden beslissing erkend dat de Albanese maatschappij inderdaad nog steeds erg conservatief is en dat veel mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Echter wordt in de bestreden beslissing tevens de pertinente opmerking gemaakt dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-personen in Albanië te verbeteren en dat er, mede onder invloed van progressieve antidiscriminatiewetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. Tevens wordt erop gewezen dat ook LGBTI klacht kunnen indienen, dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionele wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI, en dat discriminatie kan worden aangeklaagd bij de Commissie voor Bescherming tegen Discriminatie. Uit het door verzoekende partij bijgebrachte rapport, waarin weliswaar wordt gewezen op de stappen die op dit gebied nog steeds moeten worden genomen, blijkt evenmin dat verzoekende partij *anno* 2019 geen klacht tegen eventuele belagers zou kunnen indienen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij

neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14 februari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT